

AUTORKA NEW YORK TIMES BESTSELLEROV

LUCINDA
RILEYOVÁ

BÚRKOVÁ
SESTRA

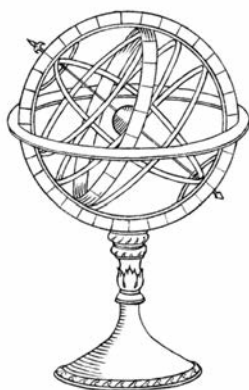

TATRAN

BÚRKOVÁ SESTRA

Príbeh Ally

LUCINDA RILEYOVÁ

2. DIEL

TATRAN

Z anglického originálu Lucinda Riley: The Storm Sister,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Pan Books, an imprint of Pan Macmillan, London 2015,
preložila Mária Kočanová.

Vyšlo vo Vydavateľstve TATRAN, Bratislava 2019 ako 5219. publikácia.

Vydanie I.

Prebal a väzbu podľa pôvodného návrhu spracoval AldoDesign, Bratislava.

Zodpovedná redaktorka Tatiana Búbelová

Jazykové redaktorky Zlata Sršňová, Ivana Fábryová

Technická redaktorka Eva Zdražilová

Sadzba RS servis, Bratislava

Vytlačila Těšínska tiskárna, a. s., Český Těšín.

www.slovtatran.sk

:: knihy pre **hodnotnejší** život

All rights reserved.

Copyright © Lucinda Riley 2015

Translation © Mária Kočanová 2019

Slovak edition © Vydavateľstvo TATRAN 2019

ISBN 978-80-222-1009-6

*Venujem Susan Mossovej,
svojej duchovnej sestre.*

*Nebudem sa zakrádať popri pobreží,
ale zamierim doprostred mora,
vedená hviezdami.*

George Eliotová

Postavy

ATLANTIS

tatko Slaný – *adoptívny otec sestier (zosnulý)*

Marina (Ma) – *opatrovatelka sestier*

Claudia – *gazdiná v Atlantise*

Georg Hoffman – *právník tatka Slaného*

Christian – *skipper*

SESTRY D'APLIÈSE

Maia

Ally (Alkyoné)

Star (Asteropé)

CeCe (Kelainó)

Tiggy (Taygeté)

Elektra

Meropé (chýbajúca)

Rodokmeň Halvorsenovcov

Jonas Halvorsen m.
n. 21. januára 1830
z. 2. decembra 1890

Margarette Trolleová
n. 23. marca 1834
z. 1. apríla 1887

Jens Halvorsen m.
n. 15. júla 1855
z. 30. marca 1921

Anna Andersdatter Landviková
n. 27. júna 1857
z. 22. októbra 1907

Edvard Horst Halvorsen m.
n. 30. augusta 1884
z. 15. augusta 1985

Astrid Thorsenová
n. 10. augusta 1899
z. 12. novembra 1995

Solveig Anna Halvorsenová
n. 8. novembra 1877
z. 8. novembra 1877

Jens (Pip) Halvorsenová m.
n. 1. októbra 1917
z. 14. apríla 1940

Karine Rosenblumová
n. 16. mája 1921
z. 14. apríla 1940

Felix Mendelssohn Halvorsen
n. 15. novembra 1938

Thom Felix Halvorsen
n. 1. júna 1977

Ally

Jún 2007

„Ranná nálada“

1

Egejské more

Navždy si zapamätám, kde presne som bola a čo som robila, keď som sa dozvedela, že mi zomrel otec.

Ležala som nahá na slnku na palube Neptúna s Theovou dlaňou ochraňujúco položenou na bruchu. Opustený oblúk zlatistej pláže na ostrove pred nami sa ligotal na slnku, učupený v kamennej zátok. Krištáľovo čistá tyrkysová voda sa pri dotyku s pieskom lenivo usilovala tvořit vlnky a elegantne sa penila ako mlieko našľahané na kapučinu.

Pokojná, pomyslela som si, ako ja.

V malej zátok nevelkého gréckeho ostrova Macheres sme zakotvili deň predtým pri západe slnka a prebrodili sme sa k brehu s dvoma chladiacimi boxmi. V jednom boli čerstvé sardinky a červená parmica, ktoré Theo v ten deň nachytil, v druhom víno a voda. Položila som svoj náklad na piesok udychčaná od námahy a Theo ma nežne pobozkal na nos.

„Sme stroskotanci na vlastnom ostrove,“ vyhlásil a doširoka rozprestrel ruky v ústrety idylickému prostrediu. „Idem pohľadať drevo, aby sme si mohli upiecť ryby.“

Sledovala som, ako sa odo mňa odvrátil a vykročil k skalám vytvárajúcim oblúk okolo zátoky. Smeroval k suchému kroviu, čo rástlo v štrbinách. Vzhľadom na fakt, že bol prvotriedny námorník, jeho drobná postava nezodpovedala jeho sile. V porovnaní s inými mužmi, s ktorými som sa dosiaľ stretla v posádkach na jachtárskych pretekoch a na ktorých sa doslova vlnili svaly a hrudníky mali ako Tarzan, Theo bol priam útlý. Jedna z prvých vecí, ktoré som si na ňom všimla, bolo napádanie na jednu stranu pri chôdzi. Neskôr mi vysvetlil, že v detstve si zlomil nohu pri páde zo stromu, a zlomenina sa mu nikdy celkom nezahojila.

„Myslím, že je to jeden z dôvodov, prečo som bol odvtedy odsúdený na život na vode. Keď sa pohybujem na plachetnici, nik netuší, ako nemožne chodím po súši,“ povedal so smiechom.

Upiekli sme si ryby a neskôr sme sa milovali pod hviezdami. Nasledujúce predpoludnie bolo naše posledné, čo sme strávili osamote na palube. A skôr ako som usúdila, že bezpodmienečne musím znovu nadviazať kontakt so svetom a zapnúť si mobil, pričom som sa vzápätí dozvedela, že život sa mi roztrieštil na milión črepín, ležala som vedľa neho v dokonalej pohode. A ako surrealistický sen sa mi v mysli prehrával zázrak o Theovi a o mne a ako sa stalo, že sme sa ocitli na takom nádhernom mieste...

Prvý raz som ho zbadala približne pred rokom na Regate Heineken v karibskom St. Maartene. Víťazná posádka oslavovala na galavečere a ja som sa s prekvapením dozvedela, že ich skipper je Theo Falys-Kings. V jachtárskom svete bol všeobecne známy a za posledných päť rokov navigoval k víťazstvu na otvorenom mori viac posádok ako iní kapitáni.

„Vôbec som si ho takto nepredstavovala,“ poznamenala som potichu pred Robom Bellamym, starým jachtárskym kolegom, s ktorým som bola aj vo švajčiarskom národnom jachtárskom družstve. „V tých okuliaroch s kosteným rámom vyzerá čudácky,“ dodala som a dívala sa, ako vstal a prešiel k inému stolu. „A chodí akosi nezvyčajne.“

„Určite nie je bežný svalnatý námorník, to pripúšťam,“ súhlasil Rob. „Lenže, Al, ten chlap je absolútny génus. Pokiaľ ide o vodu, je obdarený šiestym zmyslom a na rozbúrenom mori by som nijakému skipperovi nedôveroval väčšmi ako jemu.“

Neskôr v ten večer ma Rob zoznámil s Theom a ja som si všimla, že zelené oči s orieškovohnedými flakmi sa pri potriasaní ruky na mňa zasnene zadívali.

„Tak ty si tá slávna Al D' Aplièse?“

Hlas s britským prízvukom mal milý a pokojný. „Áno, až na tú slávnú,“ odvetila som v rozpakoch z jeho pochvaly. „Slávny si podľa mňa ty.“ Snažila som sa neuhýbať jeho pátravým pohľadom a odrazu som si všimla, že mu zjemneli črty a zachechtal sa.

„Čo je na mne smiešne?“ zaujímala som sa.

„Ťprimne povedané, nečakal som toto.“

„Čo tým myslíš?“

Theovu pozornosť odo mňa odvrátil fotograf, ktorý si želal zvečniť jeho posádku, takže odpoveď som sa nedozvedela.

Odvtedy som si ho začala všímať z druhého konca miestnosti na rozličných spoločenských podujatiach počas regát, na ktorých sme sa obaja zúčastnili. Vyžaroval ťažko opísateľné vibrácie a rozdával ľahký, bezstarostný smiech, ktorý napriek navonok uzavretému správaniu k nemu očividne priťahoval množstvo ľudí. Ak bolo podujatie oficiálne, zvyčajne prišiel oblečený v plátenných nohaviciach a pokrčenom ľanovom saku, ktorým urobil zadosť protokolu a sponzorom pretekov, ale vo svojich prastarých mokasinách a so strapatými hnedými vlasmi vždy vyzeral, akoby pred chvíľou vystúpil z lode.

Zo začiatku akoby sme sa na niekoľkých podujatiach navzájom zámerne obchádzali. Často sa nám stretli pohľady, no Theo sa nikdy nepokúsil pokračovať v prvom rozhovore. Až o šesť týždňov neskôr, keď moja posádka zvíťazila v Antigüe a oslavovali sme na Plese lorda Nelsona, ktorý zároveň znamenal koniec súťažného týždňa, ma zľahka poklopal po pleci.

„Výborne, Al,“ povedal.

„Ďakujem,“ odvetila som s pocitom zadostučinenia, že moja posádka pre zmenu natĺkla tú jeho.

„Túto sezónu o tebe počúvam iba samé chvály, Al. Nechcela by si sa pridať ku mne na júnovú Kykladskú regatu?“

Už som dostala ponuku od inej posádky, ale zatiaľ som ju neprijala. Theo si všimol moja zaváhanie.

„Už si zadaná?“

„Predbežne áno.“

„Tak dobre, tu je moja vizitka. Popremýšľaj a daj mi vedieť do konca týždňa. Nieкто ako ty by sa nám na palube zišiel.“

„Ďakujem.“ V duchu som svoje zaváhanie zatlačila do úzadia. Preboha, kto na tejto zemi by odmietol príležitosť byť v posádke muža všeobecne známeho ako Kráľ morí? „Mimochodom,“ zavolala som za ním, keď odchádzal, „prečo si pri našom prvom rozhovore povedal, že si to nečakal?“

Zastal a obrátil sa ku mne. „Osobne som sa s tebou dovtedy nestretol, iba som zachytil útržky rozhovorov o tvojich jachtárskych zručnostiach, to je všetko. A ako som spomenul, nie si taká, ako som čakal. Dobrú noc, Al.“

Uvažovala som o našom rozhovore cestou do izby v nevelkom hostinci neďaleko prístavu St. John. Ovieval ma nočný vánok a čudovala som sa, čím ma Theo tak očaril. Svetlo pouličných lúčov teplým nočným jasom zaplavovalo veselé farebné priečelia domov a z diaľky ku mne doliehala tlmená vrava z barov a kaviarní. Nič z toho však na mňa nezapô-

sobilo, lebo som ešte vždy bola nadšená víťazstvom v pretekoch – a ponukou Thea Falysa-Kingsa.

Sotva som vkročila do izby, zamierila som k počítaču a napísala mu e-mail, že prijímam jeho ponuku. Skôr ako som ho poslala, osprchovala som sa, potom som si správu ešte raz prečítala a až som sa začervenala, ako znie prihorlivo. Rozhodla som sa, že ju na niekoľko dní uložím v priečinku Koncepty. Potom som sa vystrela na posteli a pocvičila rukami, aby som v nich uvoľnila napätie a bolesť z dnešných pretekov.

„Nuž, Al,“ zahundrala som si popod nos a usmiala sa, „to bude zaujímavá regata.“

Poslala som Theovi e-mail presne podľa plánu a on sa so mnou okamžite spojil, pričom tvrdil, že ho teší moja účasť v jeho posádke. No iba pred dvoma týždňami som odrazu zistila, že sotva som v prístave Naxos vkročila na palubu pretekárskej jachty Hanse 540, aby som začala trénovať na Kykladskú regatu, nevysvetliteľne som znervóznela.

Pokiaľ išlo o stupeň náročnosti, preteky neboli mimoriadne ťažké. Účastníci pozostávali zo zmesi serióznych námorníkov a víkendových nadšencov a všetkých spájala predstava, že prežijú osem nádherných dní pri plavbe medzi niekoľkými z najkrajších ostrovov na svete. A keďže sme patrili k najskúsenejším posádkam, vedela som, že sme horúci favoriti na víťazstvo.

Theo bol známy tým, že mal vždy mladé posádky. Rob Bellamy a ja sme mali tridsať, no pokiaľ išlo o vek aj skúsenosti, boli sme seniori. Už predtým som počula, že Theo si prednostne najíma talenty na začiatku námorníckej kariéry, aby sa vyhol rutine. Zvyšok našej šesťčlennej posádky mal sotva po dvadsiatke: mohutný Angličan Guy, pohodový Austráľčan Tim a námorník Mick, polovičný Nemeč a polovičný Grék, ktorý poznal vody Egejského mora ako vlastnú dľaň.

Hoci som sa tešila na spoluprácu s Theom, nevčkročila som do nej naslepo. O záhade s prezývkou Kráľ morí som sa usilovala pozbierať čo najviac informácií prostredníctvom internetu a rozhovorov s predchádzajúcimi členmi jeho posádok.

Dopočula som sa, že je Brit a študoval na Oxforde, čím sa vysvetľoval jeho strohý prízvuk, no na jeho internetovom profile stálo, že je americký občan a ako kapitán jachtárskej posádky Yalovej univerzity svoj tím veľa rás doviedol k víťazstvu. Jeden z mojich priateľov počul, že pochádza z bohatej rodiny, ďalší mi povedal, že žije na lodi.

Perfekcionista, manipulátor, večne nespokojný, horlivec, neznáša

ženy... To boli najčastejšie komentáre, čo som zozbierala. Ten posledný som sa dopyčovala od priateľky jachtárky, ktorá tvrdila, že jeho posádka ju odstrkovala a šikanovala, nad čím som sa trochu zamyslela. No prevažná väčšina názorov bola jednoduchá:

„Najlepší skipper, pre akého som v živote pracoval.“

Prvý deň na palube som začala chápať, prečo si Theo vyslúžil takú úctu u ľudí, ktorí s ním pracovali. Bola som zvyknutá na ukričaných skipperov, ktorí vrieskali inštrukcie a urážky na všetkých okolo seba ako podráždení šéfkuchári v kuchyni. Theov mierny prístup ma prekvapil. Pri práci rozprával veľmi málo, iba nás z diaľky sledoval. Na konci dňa nás zhromaždil a zhrnul naše silné a slabé stránky pokojným, rozvážnym tónom. Uvedomila som si, že mu nič neušlo, a jeho prirodzená autorita znamenala, že sme viseli na každom jeho slove.

„A, mimochodom, Guy, počas tréningu v súťažných podmienkach už nijaká tajná cigareta,“ dodal s kradmým úsmevom, keď nás rozpúšťal.

Guy očervenel po korigenke svetlých vlasov. „Ten chlap má oči tuším aj na zátylku,“ zašomral mi, keď sme sa hrnuli z lode pod sprchu a prezliecť sa na večeru.

V ten prvý večer som vyšla z nášho penziónu s ostatnými členmi posádky šťastná, že som sa rozhodla pridať na preteky k nim. Kráčali sme popri prístave s osvetleným starobylym kamenným hradom nad dedinou a so spleťou kľukatých uličiek medzi vybielenými domami. Prístavné reštaurácie prekypovali námorníkmi a turistami, ktorí si pochutnávali na čerstvých plodoch mora a dvíhali nekonečné poháriky ouza. Našli sme si malé rodinné zariadenie v zastrčenej uličke s rozheganými prútenými stoličkami a rozličnými taniermi. Domáce jedlo bolo presne to, čo sme potrebovali po dlhom dni na palube jachty, lebo na morskom vzduchu sme všetci vyhladli ako vlci.

Bez rozpakov som sa vrhla na musaku so štedrou porciou ryže a môj očividný hlad pritiahol pohľady všetkých mužov. „Čo je? Ešte ste nevideli ješť ženu?“ poznamenala som sarkasticky a predklonila som sa za ďalšou chlebovou plackou.

Theo sa zapojil do veselého prekárania občasnou trefnou poznámkou, no odišiel hneď po večeri: následnú potulku po baroch sa rozhodol vynechať. Krátko nato som ho nasledovala aj ja. Za roky profesionálnej námorníckej práce som usúdila, že vyváždzanie chalanov po zotmení mi nie je celkom po vôli.

V priebehu nasledujúcich dní sa z nás pod Theovým sústredeným